

**Mál nr. 184/2006**

**M  
og  
Vátryggingafélagið X v/ bifreiðarinnar A  
og  
Vátryggingafélagið Y v/ bifreiðarinnar B**

**Árekstur á Álftanesvegi þann 10.7.2006.**

**Gögn.**

1. Málskot, móttekið 22.9.2006, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf Y, dags. 6.10.2006, ásamt fylgigögnum.
3. Bréf X, dags. 9.10.2006, ásamt fylgigögnum.

**Málsatvik.**

Bifreiðunum A og B var ekið vestur Álftanesveg og var A ekið á eftir B. A var ekið áleiðis fram úr B, en í sömu andrá var B beygt til vinstri inn á vegslóða að losunarstað fyrir hey á vegum Garðabæjar. Rákust þá saman hægra framhorn A og framanverð vinstri hlið B. Mikið sjáanlegt tjón er sagt hafa orðið á báðum bifreiðum. Þar sem áreksturinn varð skilur hálfbrotn miðlína milli umferð í gagnstæðar áttir, en slík lína gefur til kynna að varhugavert sé að aka yfir hana og óheimilit nema með sérstakri varúð, sbr. b. lið 23. gr. reglugerðar nr. 289/1995 um umferðarmerki og notkun þeirra. B dró kerru og í skýrslu lögreglu segir að ljós kerrunnar hafi ekki virkað. Engin ljós hafi kviknað nema kveikt hafi verið stefnuljós til hægri, en þá hafi kviknað stefnað stefnuljós til hægri. Greinilegt hafi verið að rafmagnskapallinn hafi verið nánast í sundur við tengilinn og töluverð spansgræna verið komin í vírana. Þá skyggði kerran algjörlega á afturljós B svo engin leið hafi verið fyrir ökumenn fyrir aftan kerruna að sjá afturljósina á B.

Ökumaður A kvaðst hafa séð til ferða B fyrir framan sig og hafi henni verið ekið hægt. Hann hafi því ákveðið að aka fram úr henni. Er hann hafi verið við hlið B hafi henni skyndilega verið beygt til vinstri og á hægra framhorn A. Hann hafi ekki séð stefnuljós á kerrunni og ekki séð ljósina á B.

Ökumaður B kvaðst hafa hægt ferðina þar sem hann hafi ætlað að beygja út af inn á vegarslóða. Hann hafi gefið stefnumerki til vinstri með góðum fyrirvara. Hann hafi séð bifreið nálgast á eftir sér í 100-150 m fjarlægð er hann leit í baksýnispegil. Taldi hann víst að ökumaður þeirrar bifreiðar myndi biða uns hann hefði tekið beygjuna og farið út af veginum. Hann hafi ekki séð bifreiðina aftur fyrr en áreksturinn varð.

**Álit.**

Ökumaður B vissi af ferðum B fyrir aftan sig. Ljósabúnaður á kerru þeirri sem B dró var í ólagi og engin ljós sáust aftan á B. Af þeim sökum sáust engin stefnumerki loga á bifreiðinni. Verður áreksturinn fyrst og fremst rakinn til þessa alvarlega vanbúnaðar B og þess að ökumaður hennar gætti ekki nægilega að umferð á eftir sér, sbr. 2. mgr. 15. gr., sbr. 1. mgr. 16. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Telst ökumaður B því eiga meginsök á árekstrinum. Ökumaður A ók yfir hálfbrotna miðlínu til að aka fram úr B. Eins og fyrr getur bar honum við þessar aðstæður að gæta sérstakrar varúðar. Af gögnum málsins verður ekki séð að hann hafi gengið úr skugga um að ökumaður B hafi í tæka tíð vitað eða mátt vita um fyrirhugaðan framúrakstur. Hefur ökumaður A ekki gætt allrar þeirrar varúðar sem af honum mátti krefjast við framúraksturinn umrætt sinn. Á hann því einnig nokkra sök á því hvernig fór. Eftir atvikum þykir rétt að ökumaður B beri 2/3 hluta sakar og ökumaður A 1/3 hluta sakarinnar.

**Niðurstaða.**

Ökumaður A ber 1/3 hluta sakar og ökumaður B ber 2/3 hluta sakar.

Reykjavík, 1. nóvember 2006.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.